

פרשת "מקץ" ושלום חנוך –

יונתן,

ניסיתי לדלות מפרשת השבוע אותה קראת איזה לקח, מוסר השכל ממני אליך .

את הרעיון הכללי קיבלתי ממאמר של ניר אביעד, קראתי לו "פרשת מקץ ושלום חנוך" .

זה גם בשבילך, איילה , שליווית אותנו מדי שבוע במסעו של יונתן אל עבר בר המצווה, מסע מלא תכנים יהודיים ואוניברסליים, מלאי משמעות .

בראשית כל מפגש חדת לנו חידה שאת פתרונה גילינו בסופו .

אז מה הקשר : "פרשת מקץ ושלום חנוך" ?

אני רוצה לקחת אתכם ללילה שלפני: יוסף שוכב על הדרגש בבית האסורים על לוח אבן קשה וקר.

מסביבו רוצחים, גנבים, פושעים .

עד לפני שעה האור שהפיק הלפיד הבוהק במסדרון עוד דלק , ועכשיו כבה .

חשוך ואפל הוא הלילה בבית הסוהר .

את השקט מפלחים מדי פעם בכי חנוק, זעקה קורעת וצחוק מרושע .

יוסף שוכב ונזכר בילדותו, בבית אביו .

ילד מפונק, חולם חלומות, מתנשא על אחיו, לבוש כתונת פסים .

שום דבר בחייו הקודמים לא הכין אותו לחיים האומללים של אסיר בבית כלא מצרי .

יום רודף יום, לילה רודף לילה ותקווה אין.

אם רק ידע כי מחר הוא שחר של יום חדש: יכנס לתאו במפתיע שר המשקים ויספר לו כי פרעה בכבודו ובעצמו מבקש לפגוש בו.

הוא ימלמל משהו על שיבולים ופרות, איזה חלום משוגע שחלם מלכו, ואף אחד, אפילו לא החרטומים, מצליח לפתור .

אם רק ידע כי כבר באותו יום יצווה פרעה להוציאו מתאו, להלבישו בגדי מלכות וצעוף זהב, למנותו למשנה למלך מצרים, לשר האוצר האחראי על התוכנית הגרנדיוזית שתציל את מצרים מרעב .

אם רק ידע כי עוד יזכה לפגוש את אחיו, את בנימין, את אביו יעקב ולאחד תחת כנפיו שוב את המשפחה המסוכסכת .

אבל הלילה הזה הוא בדיוק כמו הלילה הקודם: קר, אפל וחסר תקווה .

אכן " הכי חשוך לפני עלות השחר" .

זה הלקח שלי אליך, יונתן, מפרשת השבוע אותה קראת בצורה מעוררת כבוד: גם בזמנים הקשים, חסרי התקווה, כשהכל נראה כאילו חסר סיכוי, זכור את השורה משירו של שלום חנוך המתכתבת עם פרשת השבוע של בר המצווה שלך:

"תמיד הכי חשוך לפני עלות השחר" .

תמיד יש מחר. גם בזמנים טובים ובטח בזמנים קשים.